

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **V. C.**, proti žalovanému: **Magistrát města Prostějova**, se sídlem nám. T. G. Masaryka 130/14, Prostějov, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2017, č. j. 30 A 92/2016 – 68, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně se u Krajského soudu v Brně domáhala ochrany před nezákonným zásahem, který spatřovala v tom, že žalovaný prostřednictvím souhlasu s užíváním stavby ze dne 12. 2. 2016, č. j. SÚ/115/2016-Gre, umožnil, aby vzniklo právo užívat stavbu, která měla být podle stavebního povolení umístěna na sousedících pozemcích a nikoliv přesahovat na pozemek v jejím vlastnictví.

[2] Výrokem I. rozsudku krajského soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 30 A 92/2016 – 68, bylo vysloveno, že předmětný souhlas žalovaného s užíváním stavby je nezákonný. Výrokem II. tohoto rozsudku pak krajský soud žalovanému přikázal, aby postupoval podle § 156 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) dne 8. 6. 2017 kasační stížnost, v níž uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Podáním doručeným soudu dne 1. 9. 2017 pak stěžovatel navrhl, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. Uvedl, že po realizaci postupu podle § 156 odst. 2 správního řádu spočívajícím ve zrušení souhlasu s užíváním stavby by bylo nutno zahájit exekuci vyklizením nemovitosti – předmětné stavby, což by mohlo zasáhnout do práv osob, které tuto nemovitost obývají. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nemůže dle názoru stěžovatele způsobit újmu jiným osobám, zejména žalobkyni, neboť jí namítaný přesah stavby na pozemek, který vlastní, je v tomto případě především otázkou posouzení souladu skutečného provedení stavby s projektovou

dokumentací; tento případný přesah ji nikterak neohrožuje na životě, zdraví či možnosti užívání jejího pozemku. Stěžovatel má tedy za to, že by pro něj nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti znamenalo nepoměrně větší újmu, než jaká může vzniknout jiným osobám; stejně tak neshledává rozpor s důležitým veřejným zájmem, pokud se se zrušením souhlasu s užíváním stavby posečká až do právní moci rozhodnutí o kasační stížnosti.

[4] Žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 8. 9. 2017 navrhla, aby soud kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal. Poukázala na skutečnost, že stěžovatel o přiznání odkladného účinku nepožádal přímo v kasační stížnosti, nýbrž až po uplynutí určité doby. Domnívá se, že je to právě úkon podání kasační stížnosti, co má být podstatným důvodem pro možné přiznání odkladného účinku. Z žádosti stěžovatele není zřejmé, co nového se v řízení objevilo, co nebylo známo již při podání kasační stížnosti. Dle jejího názoru se tak jedná pouze o snahu stěžovatele prodlužovat dobu trvání závadného stavu ve prospěch vlastníků předmětné stavby a k neprospěchu žalobkyně.

[5] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. „[k]asační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.“

[6] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. „[s]oud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.“

[7] Jak plyne z výše citovaného ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s., možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: (1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[8] Nejvyšší správní soud podotýká, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by v projednávané věci obnovilo stav, který tu byl před vydáním napadeného rozsudku, a žalovaný by tak prozatím nebyl povinen vykonat uloženou povinnost. Nejvyšší správní soud přitom nemohl nechat bez povšimnutí skutečnost, že postupem podle § 156 odst. 2 správního řádu by došlo k nevratnému zrušení předmětného souhlasu s užíváním stavby, čímž by byl současně zmařen účel kasačního přezkumu. Případný úspěch stěžovatele v řízení o kasační stížnosti a zrušení napadeného rozsudku by pak bylo toliko určitým „akademickým“ rozhodnutím, neboť na zrušení předmětného souhlasu by již nemohlo mít žádný vliv (zdejší soud nicméně připomíná, že touto úvahou nikterak nepředjímá rozhodnutí o věci samé).

[9] Vzhledem ke shora uvedenému dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že újma pro stěžovatele by v důsledku nepřiznání odkladného účinku byla nepoměrně větší, než možná újma hrozící jiným osobám v důsledku jeho přiznání. Nejvyšší správní soud rovněž neshledal ani žádné skutečnosti, na základě kterých lze mít za to, že by přiznání

pokračování

odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. K námitce žalobkyně, že stěžovatel nepožádal o přiznání odkladného účinku přímo v kasační stížnosti, zdejší soud poznamenává, že návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti může být podán kdykoliv v průběhu řízení. Podal-li stěžovatel svůj návrh dodatečně, nemusí to nutně znamenat, že se objevily nové okolnosti, které mu nebyly známy již při podání samotné kasační stížnosti. Zároveň ale nemůže být důvodem pro zamítnutí podaného návrhu skutečnost, že stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku až s určitým časovým odstupem (pokud tedy důvody pro přiznání odkladného účinku pořád trvají, což je v posuzovaném případě splněno). Nejvyšší správní soud proto kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

[10] K návrhu stěžovatele na přiznání náhrady nákladů řízení Nejvyšší správní soud pouze ve stručnosti dodává, že o nákladech řízení bude v souladu s § 60 a § 61 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona rozhodnuto v rozsudku nebo v usnesení, jímž bude řízení skončeno, a to podle případného úspěchu účastníků řízení ve věci.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 4. října 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu